

Deures d'estiu

Ja fa dies que l'estiu s'escampa com un líquid xaropós damunt de la Costa Brava. La calor ha pres possessió del seu regne i ens governarà amb mà de ferro durant noranta dies i potser més. És la tirania de l'anticicló, només alleugerida de tant en tant per alguna tempesta alliberadora, congriada sobtadament entre les muntanyes llunyanes del Ripollès o la Garrotxa. Al contrari que em passaria en altres latituds, l'estiu, per a mi, és temps d'hivernada, em recloc com un gasteròpode en la meua closca i no desperto del tot fins que esclaten les primeres magranes en els marges dels camins d'Empúries. La calorada, això sí, em fa reviure temps passats, coses que amb l'escalfor regurgiten, gustos i olors que creia oblidats i que tornen a emergir estranyament en el paladar o entre els pensaments. Però hi ha una línia difusa que separa els estius d'abans i els d'ara. Abans tot era més clar i érem feliços, ho demostren milions de fotografies en les quals apareixem amb un somriure d'orella a orella. Els colors ja han començat a esvair-se i, les més velles, van prenent un to d'eternitat, però nosaltres encara hi som, amb calça curta, espadenyas d'espart i una morenor indiscutible. Els estius d'abans sempre els tinc a la memòria, com una mena de paradís entre les roques d'una cala, tothom estava de vacances i encara quedava en la consciència molt de temps per acabar els deures d'estiu. A vegades penso, què hauria estat de mi si hagués fet tots els deures que tocava? Potser la vida m'hauria anat millor i ara no hauria d'escriure articles com aquest, però tampoc tindria aquells dies de platja atresorats en la memòria.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/06/29/deures-destiu/854059.html?utm_source=rss